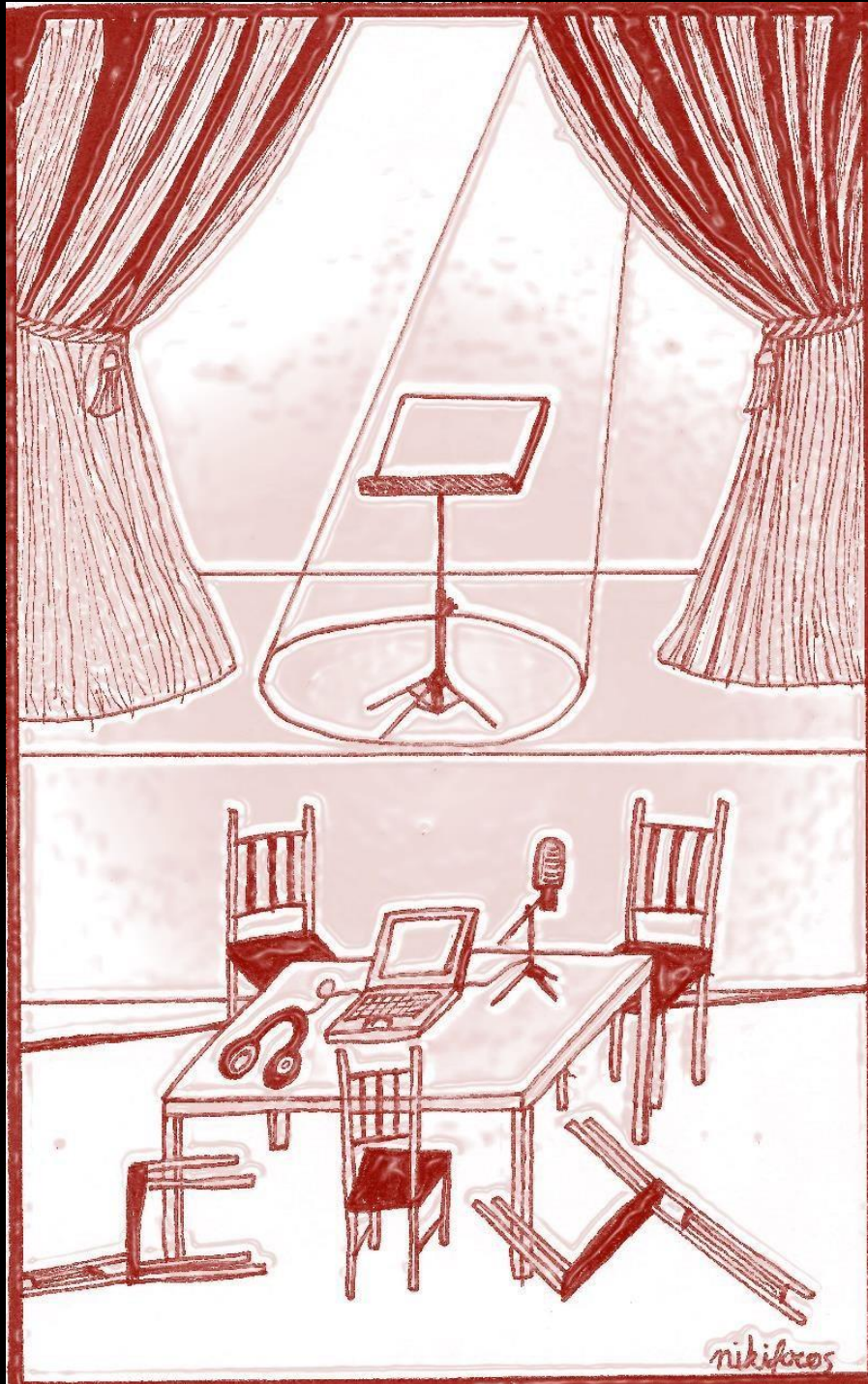

Κωνσταντίνος Ματσούκας

Ημέρα Αναλογίου

2020
Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Για τον συγγραφέα:

Ο Κωνσταντίνος Ματσούκας έχει ζήσει, σπουδάσει και εργαστεί σε Ελλάδα, ΗΠΑ και Αυστραλία.

Αποφοίτηση από το EauGallieHighSchool, Florida (1975), Β.Α. σε Ψυχολογία και Φιλοσοφία από τοDeree-PierceCollege, μεταπτυχιακές σπουδές στην Φιλοσοφία στο UniversityofSydney.

Έχει εκδώσει τρία λογοτεχνικά βιβλία και άρθρα, κριτικές και διηγήματα στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Εργάζεται ως αρθρογράφος και μεταφραστής, κυρίως από τα Ελληνικά στα Αγγλικά, και ζωγραφίζει.

matkonstant@yahoo.gr -

Τηλ. Επικοινωνίας : 6934 302404

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (Οκτώβριος 2019 - Μάιος 2020) με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο *Ημέρα Αναλογίου* διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND [Αναφορά Δημιουργού - Μη Εμπορική Χρήση - Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

**Χαρακτήρες: τρεις γυναίκες, δυο άντρες και φωνή εισηγητή
45 λεπτά**

ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Νεαρή, αμφισβητίας, την ενδιαφέρει το επίπεδο κάτω/πίσω/πριν από το κείμενο, θέλει να χαράξει καινούργιους δικούς της δρόμους στην θεατρική γραφή.

ΘΡΙΓΓΟΥ: Πενηντάρα με κότσο, βωμόλοχη, (διευθύντρια χαρτοπαικτικής λέσχης) παθιασμένη με την θεατρική γραφή, προορίζει τα αποτελέσματα, μάλλον, παρά την διαδικασία.

ΝΤΕΜΗΣ: Σαρανταπεντάρης, παλιομοδίτης της λυρικής σχολής, παραδοσιακός ρομαντικός, πιστεύει στην παντοδυναμία της καρδιάς.

ΡΙΤΑ: Πρόσφατα χήρα, επιτέλους ελεύθερη να εξερευνήσει τον μαγικό κόσμο της γραφής, μονίμως έκθαμβη.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Οριακός στο φάσμα του αυτισμού, αποστασιοποιημένος, με λοξή ματιά επάνω στις ανθρώπινες διαδράσεις κι επιδιώξεις.

ΦΩΝΗ ΕΙΣΗΓΗΤΗ: Πληθωρική, εμφατική, έντονα χρωματισμένη (γαλιφικη, θριαμβευτική, βασανισμένη κ.ο.κ.)

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Σχολή θεατρικής γραφής κλείνει ξαφνικά και οι πέντε εγγεγραμμένοι μαθητές πρέπει ν' αποφασίσουν ποιος ανάμεσά τους θα καρπωθεί την μία υπάρχουσα υποτροφία.

Συμφωνείται ένας άτυπος διαγωνισμός, η Ημέρα Αναλογίου. Ο καθένας παρουσιάζει ένα απόσπασμα από το έργο του σαν επιχείρημα για να πάρει την υποτροφία. Η ΑΥΓΟΥΣΤΑ παρουσιάζει ένα διάλογο για δυο φωνές. Η ΘΡΙΓΓΟΥ ένα μονόλογο βασισμένο στη Μήδεια (Ευριπίδης). Η ΡΙΤΑ, αποσύρει την διεκδίκησή της. Την ακολουθεί και ο ΝΤΕΜΗΣ σε ένδειξη συμπαράστασης.

Τελευταίος παρουσιάζει τη δουλειά του ο ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ. Πρόκειται για έναν στιβαρό, και ανέκφραστο, μονόλογο κατά του συναισθήματος.

ΣΚΗΝΗ 1

Κομμάτι από τον *Διάλογο για Μπλε και Μαύρη Φωνή* της ΑΥΓΟΥΣΤΑΣ.

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Καλλιτέχνης/Ασθενής. ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Θεραπευτής.

Διαβάζουν η Αυγούστα και ο Αρτεμίσιος.

(Οι δυο ηθοποιοί ξεκινούν τον διάλογο αντικριστά και αδιόρατα περιστρέφονται ώστε να βρεθούν πλάτη με πλάτη, συνεχίζουν ώσπου να βρεθούν πάλι αντικριστά, κ.ο.κ.)

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Διάβαζα για την γκιλοτίνα στη Γαλλική Ιστορία και για το πείραμα ενός ανήσυχου δήμιου.

Λίγα δευτερόλεπτα μετά το κόψιμο του κεφαλιού, ο δήμιος παρατηρούσε τις συσπάσεις του προσώπου μέχρι που τα βλέφαρα και τα χείλη σφάλιζαν και κάθε κίνηση σταματούσε. Τότε εκείνος έλεγε δυνατά το όνομα του νεκρού. Τα μάτια στο κομμένο κεφάλι άνοιγαν απότομα. Σε λίγα δευτερόλεπτα ξανάκλειναν και ο δήμιος φώναζε πάλι το όνομα. Τα μάτια ξανάνοιγαν και τον κοίταζαν καλά καλά.

Ύστερα από περίπου τριάντα δευτερόλεπτα, αυτό έπαυε. Ο νεκρός σταματούσε ν' ανταποκρίνεται στο κάλεσμα του δήμιου. Έτσι, εκείνος συμπέρανε ότι τόσος είναι περίπου ο χρόνος που ο εγκέφαλος συνεχίζει ν' αντιδρά μετά την αποκοπή από το σώμα.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Τριάντα με σαράντα δευτερόλεπτα. Σωστό μου ακούγεται. Όμως...γιατί μου τα λέτε όλα αυτά;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Γιατί ξέρω πως είναι αυτό. Το έχω ζήσει.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Μου λέτε, δηλαδή, ότι είχατε μια εμπειρία θανάτου;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Ναι. Είναι ένα σπάνιο προνόμιο...

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Είμαι όλος αυτιά.

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: ...Το να ζεις απαλλαγμένος, έστω για λίγο, ...απαγκιστρωμένος... από τα πάντα. Την επιθυμία, τις προσδοκίες, την τυχειότητα. ...Τον φόβο.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Τον φόβο... Συνεχίστε.

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Ναι. Είναι σαν το άηχο πάτημα ενός διακόπτη. Το σύστημα δεν σταματάει μια κι έξω, ο μηχανισμός συνεχίζει να δουλεύει από κεκτημένη ταχύτητα. Ο θάνατος έρχεται σαν μια ελαφρότητα, όλο και μεγαλύτερη, σαν, κάπου, μια ένταση να διαλύεται, μια ένταση που, συνειδητοποιώ, πάντα υπήρξε αδιαχώριστο κομμάτι μου. Εγώ *ήμουν* αυτή η ένταση, σε όλη μου τη ζωή. Τώρα μπορώ να επιτρέψω να φύγει... έστω κι αν υπάρχει ένας μικρός πειρασμός να πανικοβληθώ. Αλλά είναι πιο ξεκούραστο να το αφήσω να συμβεί. Απλά να μη μπω στη μέση...

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Το κάνετε ν' ακούγεται πολύ ελκυστικό. Κάτι που όλοι θα έπρεπε να δοκιμάσουμε τουλάχιστον μια φορά.

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Για μένα ήταν τρομερά καθησυχαστικό.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Και αυτό είναι κάτι που θυμάστε, κάτι που σας έχει συμβεί;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Ναι, ναι. (κλείνει τα μάτια) Είμαι ξαπλωμένη σε μια πράσινη μοκέτα και κάποιος έχει φωνάξει ασθενοφόρο αλλά εγώ είμαι απόλυτα απορροφημένη απ' το γεγονός ότι με κάθε δευτερόλεπτο που περνάει λιγότευω,σαν αέρας που φεύγει από ένα λάστιχο, κι ότι αυτό θα συνεχίσει να συμβαίνει. Είναι μια πολύ συγκεκριμένη αίσθηση. Στο στομάχι, σαν ένας κόμπος να λύνεται εκεί, μια απαλή, συνεχόμενη σύσπαση. Σαν ένα κλειδί που γυρνάει μέσα στην κλειδαριά. Τώρα που το σκέφτομαι, έχει κάτι οργανικό. Ύστερα, η πόρτα που ανοίγει και οι φωνές του παραϊατρικού προσωπικού. Τίποτε απ' αυτά δεν με αφορά, είναι σαν ταινία που την κοιτάς αλλά έχεις σταματήσει να την παρακολουθείς. Τους βλέπω να μου κάνουν μαλάξεις, μετά να με σηκώνουν στο φορείο...

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Και μετά;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Δεν πάω μαζί τους. Μένω στο δωμάτιο που είναι άδειο. Και δεν υπάρχει τίποτε άλλο— κυριολεκτικά. Υπάρχει η ησυχία μέσα στο δωμάτιο και το τίποτα που είμαι τώρα εγώ. Ό,τι ήταν να γίνει, έγινε. Δεν υπάρχει κάπου αλλού να πάω...

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Και πώς νοιώθετε;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Μια αόριστη προσδοκία ...για κάποιου τύπου ολοκλήρωση. Το κλείσιμο ενός κύκλου... Ίσως ευγνωμοσύνη που έζησα ως νοήμον ζώο σ' αυτόν τον όμορφο πλανήτη.
... Αλλά ...τίποτα.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Πολύ ενδιαφέρον, πραγματικά. Να φανταστώ ότι ξυπνήσατε σε κάποιο δωμάτιο νοσοκομείου;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Ναι, όντως. Όμως...

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Ναι;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Είναι σαν ένα κομμάτι μου να έχει μείνει εκεί πίσω και ...να ξεκουράζεται. Σαν να μην είμαι όλη εδώ. Ή, σαν να μην είναι η πραγματικότητα αυτό που ήταν.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Δηλαδή;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Σαν να έχει μια ονειρική διάσταση. Σαν, ανά πάσα στιγμή, να είναι τα πάντα δυνατά.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Αυτό ακούγεται ανησυχητικό.

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Μα φυσικά, γιατρέ! Υπάρχει κάτι, οτιδήποτε, πιο ανησυχητικό από την πραγματικότητα;

Παύση

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ 2

Γύρω από ένα τραπέζι οι ΑΥΓΟΥΣΤΑ, ΘΡΙΓΓΟΥ, ΝΤΕΜΗΣ, ΡΙΓΑ, ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ, για την απομαγνητοφώνηση των εργαστηρίων θεατρικής γραφής. Κάποιος με ακουστικά και laptop, άλλος με μολύβι κ χαρτί. Στην μέση του τραπεζιού το μικρό ψηφιακό μαγνητόφωνο. Ακούν αποσπάσματα από τις ηχογραφήσεις, κυρίως την φωνή του εισηγητή μαζί με κάποιες δικές τους ηχογραφημένες κουβέντες. Ενδιαμέσως σχολιάζουν. Το εκτυπωμένο κείμενο μπορεί επίσης να περνάει από χέρι σε χέρι και να διανθίζεται με σχόλια.

Απόσπασμα Απομαγνητοφώνησης
ΦΩΝΗ ΕΙΣΗΓΗΤΗ(μασουλώντας):

«Πιστέψτε με, τα πράγματα είναι σοβαρά! Αυτή τη στιγμή, εδώ, στο σεμινάριο θεατρικής γραφής, παίρνουμε αποφάσεις για το επόμενο εξάμηνο της ζωής μας. Συγγνώμη, ζητάω την κατανόησή σας, αλλά μόλις ήρθα κατευθείαν απ' το σταθμό και δεν έχω φάει... Οπότε, θέλω να πω, θα το παλέψουμε μαζί και θα το παλέψουμε σώμα με σώμα, αυτό σας το εγγυώμαι.»(ρεύεται) «Χίλια συγγνώμη... αλλά το έχουν κάνει πολύ καιτό... Μέχρι να φτιάξετε ο καθένας μια στέρεη δομή, θα τα δώσουμε όλα! Από εκεί και πέρα, εγώ λίγη βοήθεια μπορώ να προσφέρω. ...Μη με κοιτάς έτσι, εσύ, με κάνεις και στραβοκαταπίνω.» Ακούγεται η φωνή της Αυγούστας: «Εγώ; Μα δεν...»

Φωνή εισηγητή την διακόπτει:

«Ναι, ναι, εσύ. Έχω μάτια και βλέπω! Λοιπόν, Αυγούστα, παιδί μου, αυτό τώρα που μας έφερες με τις δυο Φωνές, την Μπλε Φωνή και την Μαύρη Φωνή, σωστά; Πώς να το χαρακτηρίσουμε; Υπαρξιακή ψυχοθεραπεία να το πούμε, ονειρωξη θανάτου, τι; Θέλω να πω, δεν είσαι ο Γιάλομ, σωστά; Λοιπόν, ποιος είσαι; Αυτοί οι χαρακτήρες που έχεις, αυτές οι φωνές τέλος πάντων, που η Μπλε Φωνή λέει και η Μαύρη Φωνή σχολιάζει... ΓΙΑΤΙ τα λένε όλα αυτά τα φοβερά και τρομερά; Πάει κάπου όλο αυτό ή παίζουν σκάκι με τις λέξεις; Θέλω να πω, επειδή σε ξέρω, αν δεν υπήρχε αυτό το χάος που έχεις στο κεφάλι σου, θα μπορούσε και να έχει μια ενδιαφέρουσα ανάπτυξη. Αλλά σε φοβάμαι εσένα, μην πας και μου το ριζεις απ' το μπαλκόνι...»

ΑΥΓΟΥΣΤΑ(πατάει το pause): Ακόμα στο μπαλκόνι είναι αυτός! Μα έχουμε φύγει απ' το μπαλκόνι. Προ πολλού! Είμαστε στο κενό, χωρίς ΚΑΜΙΑ βεβαιότητα! Αυτό είναι το έργο! Ακου 'επειδή σε ξέρω'! Από πού? Από δυο θεατρικά που έχουμε γράψει μαζί;

Κάποιος πατάει πάλι την ηχογράφηση.

ΦΩΝΗ ΕΙΣΗΓΗΤΗ: «Δε θέλουμε εδώ ν' αρπάξουμε τον θεατή από τα πέτα και να πούμε 'Κάτσε τώρα να δεις συγκλονισμό που έχεις να πάθεις!' (Παύση) Ή, μπορεί και να το θέλουμε. Πάντως σίγουρα δεν θέλουμε εξπρεσιονισμό.

Ούτε ψυχανάλυση. Καταλάβετε τι εννοώ. Εδώ, θέλουμε να γράψουμε θέατρο.

Ερώτημα: Γιατί θέλουμε να γράψουμε θέατρο; Γιατί όλα τα άλλα δεν

χρειάζονται σεμινάριο θεατρικής γραφής. Εδώ κάνουμε κάτι πολύ συγκεκριμένο και, ταυτόχρονα, εντελώς, πώς να το πω, άυλο και ... μη συγκεκριμένο. Εδώ στοχεύουμε στην δραματολογία! Καταλάβατε; ... Από την μια μεριά αυτό κι από την άλλη όλα τα υπόλοιπα, εντάξει;»

Pause. Κοιτάζονται.

ΡΙΤΑ (αναστενάζοντας): Δραματολογία... Το μέγα μυστήριο. Πώς μαζεύεις τα καυσόξυλα και πώς τα στήνεις και πώς φυσάς για να ανάψει η φωτιά... Πώς διατηρείς την θερμοκρασία... Γι' αυτό γίνονται όλα.

ΝΤΕΜΗΣ (στον ίδιο τόνο): Ναι, γι αυτό. Πώς να πάρεις τον θεατή μαζί σου, και να τον πας εκεί που μόνος του δεν μπορεί να πάει.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Πφφφτ.

ΝΤΕΜΗΣ: Αρτεμίσιε, σε τι έχεις αντίρρηση; Στην δραματολογία;

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Ναι. Εγώ δεν καταλαβαίνω σε τι είναι διαφορετικό το θέατρο από την ζωή. Όλοι τον εαυτό μας δεν υποδυόμαστε;

ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Ισχύει. Και χωρίς σενάριο μάλιστα!

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Έχουμε εκπαιδευτεί ν' αυτοσχεδιάζουμε. Ακριβώς όπως προβάρεις έναν ρόλο για το θέατρο. (δίνει έμφαση στη φωνή του) Η γλώσσα του σώματος, ο τόνος της φωνής *πολύ* σημαντικά.

ΡΙΤΑ: Μα το θέμα είναι η αυθεντικότητα. Αυτό που λες και κάνεις να το εννοείς με όλο σου το είναι!

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ (κοιτώντας ίσα μπροστά): Απ' τη στιγμή που έχει αρχίσει να σ' απασχολεί η αυθεντικότητα, έχεις ήδη χάσει το παιχνίδι.

ΡΙΤΑ: Ποιο παιχνίδι, δεν καταλαβαίνω.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Του να είσαι συνεχώς μάρτυρας του εαυτού σου. ... Και σχολιαστής... Να ζεις μέσα σε εισαγωγικά... Να μιλάς και ν' αναπνέεις μέσα σε εισαγωγικά.

ΡΙΤΑ: Τι;

ΝΤΕΜΗΣ: Γι αυτό λοιπόν χρειαζόμαστε μια εμπειρία που να μας βγάζει από τον εαυτό μας.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Δηλαδή το θέατρο;

ΝΤΕΜΗΣ: Φυσικά. Η τέχνη αποδεικνύει πως η ζωή δεν είναι αρκετή.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ (ουδέτερα): Αυτό τι πάει να πει; Ότι είναι αρκετή η τέχνη; Ότι μπορεί το κατασκευάσμα να σώσει τον δημιουργό του;

ΝΤΕΜΗΣ: Να τον σώσει, είναι μεγάλη κουβέντα. Ας πούμε να τον αλλάξει... Κι αν δεν το πίστευες κι εσύ αυτό, δεν θα ήσουν σ' αυτό το εργαστήριο.

ΡΙΤΑ: Αχ, Ντέμη, πες κι άλλα.

ΝΤΕΜΗΣ (με στόμφο): Η επινόηση αποκαλύπτει μια πραγματικότητα.

ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Λάθος! Η επινόηση *εγκαινιάζει* μια πραγματικότητα.

ΡΙΤΑ: Α παπα, εγώ αυτό τ' ακούω και μου λυγίζουν τα γόνατα.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ (στεγνά): Κι εδώ μέσα κι έξω από εδώ, όλοι αυτό... Κάτι να σας ρίξει στα γόνατα.

ΝΤΕΜΗΣ: Επιτέλους, Αρτεμίσιε! Πες μας εσύ λοιπόν τι ψάχνεις;

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Εγώ ψάχνω το αντίθετο. Κάτι να με βοηθήσει να σταθώ όρθιος.

Παύση.

ΝΤΕΜΗΣ: Το ίδιο πράγμα λέμε!

Κάποιος πατάει πάλι την ηχογράφηση

ΦΩΝΗ ΕΙΣΗΓΗΤΗ: «Αυτό δηλαδή που θα θέλουμε να κάνουμε εδώ, από πού θα προκύψει? Από δράσεις στη σκηνή!... Αυτά στα κουτί τι είναι, ντόνατς; Δρώντων και ου δι' απαγγελίας, λέει ο Αριστοτέλης. Αυτό τι σημαίνει; ...

Σκέτα ή με γέμιση;... Σημαίνει ότι άμα εγώ θέλω να πω «είμαι ερωτευμένος με την Ρίτα» δεν πρέπει κάποιος να το δηλώσει, αλλά να το δείξει μέσα από τις πράξεις, δηλ. τις συμπεριφορές.»

(μέσα στην ηχογράφηση, φωνή ΡΙΤΑΣ με γέλακι): «Και να μου το δηλώσετε, εμένα δε με πειράζει.»

ΦΩΝΗ ΕΙΣΗΓΗΤΗ (μασουλώντας) «Στο δηλώνω. Διότι αλλιώς μιλάμε για κάτι άλλο, ξερωγώ, για δραματοποιημένη πεζογραφία. Άλλο πράγμα η λογοτεχνία. Εδώ, ο θεατής πρέπει ν' ακούει αυτό που ΔΕΝ λέγεται. Ούτε τι να σκεφτώ μου λες, ούτε τι να αισθανθώ. Οι συγγραφείς εδώ μέσα να τα ακούτε αυτά. Μου δείχνεις πράγματα και μ' αφήνεις να βγάλω νόημα μόνος μου... Πώ-πω κόλαση!»

ΑΥΓΟΥΣΤΑ(πατάει pause): Λοιπόν, αυτό για τους συγγραφείς ήτανε σπόντα για μένα.

ΘΡΙΓΓΟΥ (εικνευρισμένη): Σταμάτα καμιά ώρα ν' ασχολείσαι μαζί του, κι ασχολήσου με το έργο σου!

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ 3

Συνέχεια του Διαλόγου για Μπλε και Μαύρη Φωνή της Αυγούστας. Θέμα τα όνειρα. Όπως και στην ΣΚΗΝΗ 1, η απεύθυνση των συνομιλητών εξακτινώνεται περιστροφικά στον χώρο μέχρι να ξαναβρουν ο ένας τον άλλο.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Βρίσκω ανησυχητικό το να μην διαχωρίζετε τα όνειρα από την πραγματικότητα. Εσείς όχι;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Δεν είναι έτσι ακριβώς. Όταν ονειρεύομαι, για παράδειγμα, πολύ συχνά το ξέρω ότι πρόκειται για όνειρο.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Κι αυτό, ομολογώ, το βρίσκω αξιοπερίεργο.

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Χτες το βράδυ, φερειπείν, ονειρεύτηκα πως ζωγράφιζα στον αέρα.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Ναι, είναι κάτι που μπορώ να σας φανταστώ να το κάνετε...

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Μόνο που ήξερα ότι δεν ήμουν εγώ.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Τι εννοείτε; Ότι ήταν κάποιος άλλος στο όνειρο;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Όχι, όχι, εγώ ήμουν.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Τότε;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Εννοώ πως δεν ήμουν εκεί. Απλά το ονειρεύτηκα.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Α, κατάλαβα. Εσείς είστε που δεν ήσασταν εκεί και όχι κάποιος άλλος.

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Εγώ, ναι, πολύ συγκεκριμένα.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Εντάξει. Οπότε, ήταν η απουσία σας μέσα στο όνειρο το ίδιο συγκεκριμένη με την παρουσία σας εδώ, τώρα που είστε ξύπνια;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Πως θα μπορούσα να το ξέρω αυτό, γιατρέ;

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: (γελάει) Δεκτό. Παρόλα αυτά, για το δικό σας όνειρο μιλάμε.

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Ναι, αλλά μόνο αναδρομικά. Μόνο μετά το γεγονός.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Μετά το γεγονός ... του ονείρου, εννοείτε;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Ναι, έγινε όνειρό μου, μόνο αφού ξύπνησα.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Και σε ποιον ανήκε ενόσω διαδραματιζόταν;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Χμ. Λοιπόν, ανήκε σ' έναν τόπο χωρίς όνομα και χωρίς ιδιοκτήτη. Στην TerraNullius. Έτσι λέγεται η γη που κανείς δεν έχει καταθέσει αίτημα κυριαρχίας επάνω της.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Νομίζω κατάλαβα. Ο τόπος όπου ονειρευόμαστε χωρίς να είμαστε εκεί.

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Αυτός.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Όπου πάμε όταν ο ύπνος μας εκθρονίζει

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: ...και δεν είμαστε πια κύριοι του εαυτού μας, ναι.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Η σκοτεινή πλευρά του φεγγαριού που είναι πάντα στραμμένη αλλού... που ποτέ δεν γινόμαστε μάρτυρές της...

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Ή, ίσως και το ανάποδο;

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Δηλαδή;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Όχι, όχι ανάποδο. Συμπληρωματικό. Η προϋπόθεση για να μπορέσουμε να υπάρξουμε εδώ...

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Βεβαίως και ισχύει. Τα όνειρα συγκροτούν τον ψυχισμό μας με διάφορους τρόπους...

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: ...Ή, μπορεί να είναι ένα σύμπαν όπως αυτό που περιγράφει η quantum φυσική. Ένας κόσμος που αλλάζει ανάλογα με την προσοχή που του δίνεις. Βέβαια, ακολουθείς το όνειρο όπου σε πάει, αλλά...

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Αλλά μπορεί κανείς να έχει μια στρατηγική έτοιμη για το ονειρικό σύμπαν, αυτό λέτε;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Μια προδιάθεση; Μια ετοιμότητα, ίσως; Δεν χρειάζεται να του δώσει κανείς όνομα. Μόνο να ξέρει κανείς ότι μερικές φορές μπορεί να διαμορφώσει αυτό που βλέπει. Σαν να ήταν τα μάτια χέρια, ας πούμε. Σαν να ήταν η όραση γλυπτική. Γιατί, βλέπετε γιατρέ, ο σκοπός δεν είναι ό,τι βρίσκεται εκεί να το γνωρίσεις και να το καταλάβεις όλο μαζί, μια κι έξω. Δεν το βλέπεις ολόκληρο και μετά, πάει, τελειώσες μαζί του. Δεν δουλεύουν έτσι τα όνειρα. Φαντάζομαι ένα πλάσμα του δειλινού που κανείς δεν έχει πληροφορίες για αυτό. Για να το δεις, πρέπει να θέλει κι εκείνο. Πρέπει ν' αναπτύξεις μια κάποιου τύπου συνεργασία μαζί του. (παύση) Νομίζω συνταυτοργία είναι η λέξη που ταιριάζει.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Πραγματικά ενδιαφέρουσα λέξη!

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Και μετά, κάποια στιγμή, συνειδητοποιείς ότι αυτός ο κόσμος είναι εδώ όλη την ώρα, κυριολεκτικά δίπλα στον αγκώνα σου. Είτε κοιμάσαι, είτε είσαι ξύπνιος.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: (βαθιά εισπνοή) Προφανώς, έχετε αφιερώσει πολλή σκέψη σ' αυτό το θέμα.

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Όπως είπα, μερικές φορές είναι σαν να με σκέφτονται τα όνειρά μου, σα να προσπαθούν να με ερμηνεύσουν.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Είπατε τέτοιο πράγμα; Και τι, άραγε, μπορεί να σημαίνει αυτό;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Είναι απλό, γιατρέ. Φανταστείτε ότι κάνετε κουπί σε μια βάρκα μέσα στην ομίχλη. Κάθε τόσο ο ήλιος διαπερνά την ομίχλη και σας φωτίζει. Εκείνες τις στιγμές αντιλαμβάνεσαι ότι όλα όσα είχαν προηγηθεί, έγιναν για να σε φέρουν εδώ, σ' αυτόν τον καινούργιο τόπο. Για να σε βρει ο ήλιος!

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Χμ. Πάντως, το στάδιο όπου τραβάει κανείς κουπί, το στάδιο του μόχθου και της αγωνίας, είναι το μεγαλύτερο, σωστά;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Αγωνία;

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Ναι, ότι δεν θα μας ξαναχαριστεί ένα ξέφωτο. Ότι θα μείνουμε για πάντα στην ομίχλη... Ότι θα πρέπει ν' αρειεστούμε στην *ανάμνηση* εκείνου του φωτεινού διαλείμματος...

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: (διστακτικά) Σωστά.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Παρόλα αυτά, ο κόπος, η αγωνία, είναι ένα τμήμα που είστε πρόθυμη να πληρώσετε.

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Ναι, αν και είναι κρίμα.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Ποιο πράγμα;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Που φοβόμαστε τόσο πολύ... Που κλείνουμε τα μάτια στο όνειρο. Ενώ, μπορεί, απλά να χρειαζόμαστε πιο σαφείς οδηγίες πλεύσης. Περισσότερα ...οδόσημα.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Α! Οπότε αυτό κάνετε; Εξερευνάτε το τερέν; Φτιάχνετε έναν καινούργιο χάρτη;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Αναπόφευκτα.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Γιατί 'αναπόφευκτα';

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Γιατί αυτό είμαι νομίζω. Ένας ανιχνευτής, ένας ιχνηλάτης.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Σε αχαρτογράφητες περιοχές;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Ποιος ξέρει. Έτσι πιστεύω.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Ναι, αλλά όπως γνωρίζετε, όποιος θέλει ν' ανακαλύψει καινούργια γη, οφείλει να είναι προετοιμασμένος να περάσει πολύ καιρό στην θάλασσα.

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Γι' αυτό και σας κάλεσα στην βάρκα μου, γιατρέ.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Δεκτό. Και, πείτε μου, πώς προέκυψε, αυτή ...η αποστολή; Της ιχνηλασίας;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Χμ! Νομίζω από μια πολύ άσχημη γρίπη, όταν ήμουν μικρή, γύρω στα εφτά.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Αχά;

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Για την ακρίβεια, είναι η πρώτη μου ανάμνηση. Γυναίκες με μακριές, χρωματιστές φούστες και δρεπάνια. Θερίστριες. Τις έβλεπα στην λάμπα του δωματίου όπου ήμουν ξαπλωμένος, στο κρεβάτι των γονιών μου, καίγοντας από πυρετό. Τις έδειξα στην μητέρα μου που είπε πως δεν έβλεπε τίποτα. Της τις περιέγραφα με κάθε λεπτομέρεια, νομίζοντας πως με πειράζει. «Μα κοίτα, εκείνη με την πράσινη φούστα, πως λαμπυρίζει!» Ειλικρινά, ήταν ένα κυπαρισσί σχεδόν φωσφορούχο! Όσο εκείνη δεν παραδεχόταν τίποτα, τόσο πιο πολύ πείσμωνα. Ώσπου μια διαύγεια άρχισε ν' απλώνεται μέσα μου, μια καινούργια κατανόηση. Δεν είχα τα λόγια τότε για να πω τι κατάλαβα αλλά ήταν πάνω-κάτω αυτό: υπάρχουν πράγματα που μόνο εσύ μπορείς να δεις, πράγματα που την ύπαρξή τους κανένας άλλος δεν μπορεί να υπερασπιστεί...

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ(σαν να μιλάει στον εαυτό του): Α, μάλιστα, ο μοναδικός μάρτυς.

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ(επίσημα): Υπάρχουν ιδιωτικοί κόσμοι.

ΜΑΥΡΗ ΦΩΝΗ: Μάλιστα.

ΜΠΛΕ ΦΩΝΗ: Και πας εκεί μόνος σου, παρέα με την έξαψη και τον φόβο.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ 4

Η ομάδα επί σκηνης γύρω από την μαγνητοφωνημένη εισήγηση.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Αν πούμε ότι ένα θεατρικό έργο είναι μια μηχανή, το ζήτημα είναι κατασκευαστικό, ε;

ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Ακριβώς, Αρτεμίσιε. Αλλά πρέπει να είναι μια ζωντανή μηχανή.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Ζωντανή μηχανή... που παράγει τι;

ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Δεν παράγει κάτι, εκτελεί μια λειτουργία ...κτίζει ένα χώρο.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Α, μια αρχιτεκτονική λειτουργία...

ΘΡΙΓΓΟΥ: Παιδιά, μπορούμε να πάμε παρακάτω;... Εκεί που λέει για την Μήδεια.

Κάποιος πατάει play

ΦΩΝΗ ΕΙΣΗΓΗΤΗ : «...Ουαί κι αλίμονο σας, άμα μου τους βγάλετε τρελούς. Σ' αυτό το εργαστήριο, απαγορεύεται η τρέλα δια ροπάλου. Προτιμώ να μην ξέρω γιατί κάνουν όλες αυτές τις υπερβολές, παρά να μου πείτε είναι επειδή τρελάθηκαν. Έχω κουραστεί να το φωνάζω. Η Μήδεια δεν επικαλέστηκε ποτέ την τρέλα. Ο Ευριπίδης έκανε μεγάλο αγώνα να μην την βγάλει τρελή. Ε, τον ίδιο αγώνα περιμένω να κάνετε κι εσείς.» (η φωνή της ΘΡΙΓΓΟΥ): «Μα τότε γιατί ο Σέξπιρ στον Άμλετ...»

ΦΩΝΗ ΕΙΣΗΓΗΤΗ: «Όχι, ούτε ο Άμλετ! Ο Σέξπιρ το ξέρει καλύτερα κι από σας κι από μένα ότι τρέλα είναι δραματουργικά τζούφια. Αν με εννοείτε. Ότι δεν είναι απάντηση σε τίποτα! Γι' αυτό τι κάνει; Την χρησιμοποιεί, ναι, αλλά ως μπλόφα, ως υπαινιγμό. Είναι τρελός ο Άμλετ ή κάνει τον τρελό; Ιδού η απορία. Δεν θα το μάθουμε ποτέ!»

ΑΥΓΟΥΣΤΑ (πατάει νευριασμένη το pause): Μα τι λέει το άτομο; Θα μας βγάλει λογικούς τη Σάρα Κέιν και τον Κολτές; Θα μας πει ότι δεν είναι βουτηγμένες στην τρέλα οι Βάκχες του Ευριπίδη;

ΝΤΕΜΗΣ: Άλλο αυτό. Αυτό είναι ιερή μανία.

ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Α, εντάξει, όταν μπήγει η Αγαυή το κεφάλι του γιού της στο κοντάρι είναι ιερή μανία, κι όταν το κάνει η Σάρα Κέιν είναι ψύχωση. Ωραία, πάει αυτό, το λύσαμε.

ΡΙΤΑ: Είναι άλλη η εποχή, Αυγούστα μου, άλλο το πλαίσιο.

ΘΡΙΓΓΟΥ: Και η Αυγούστα αυτό λέει.

ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Ακριβώς! Στο σήμερα, σ' αυτόν τον κόσμο σε παράκρουση όπου ζούμε, τι να σου κλάσει το ρεαλιστικό θέατρο; Ειδικά κάτι δεινόσαυροι τύπου Ίφεν και Πίντερ που θα 'πρεπε να τους είχαμε θάψει προ πολλού...

ΝΤΕΜΗΣ: Όχι, εγώ πιστεύω στην παράδοση. Σ' αυτήν πάνω πατάμε, από κει μαθαίνουμε το πώς και το τι του θεάτρου.

ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Το 'τι' του θεάτρου το ξέρουμε, Ντέμη, γιατί αυτό μένει πάντα το ίδιο: ένα συγκλονιστικό ψέμα. Το έχει ήδη πει ο δικός μας ο Καμπανέλης. Όταν, μετά από τρία χρόνια σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, μπήκε ένα απόγευμα σ' ένα θεατράκι στην Αθήνα για να περάσει την ώρα του, χωρίς να

ξέρει τι παιζόταν και χωρίς να τον πολυνοιάζει κιόλας. Ε, και... βγήκε συγκλονισμένος. Γιατί; Γιατί βρήκε κάτι εκεί μέσα που το πίστεψε! Ε, αυτό ψάχνουμε όλοι. Να γίνουμε πιστευτοί.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ(στεγνά): Ναι - μια πιστευτή ζωή. Ένα πιστευτό κλάμα. Έναν πιστευτό οργανισμό. Μια πιστευτή κατάρρευση. Κι έναν πιστευτό θάνατο.

ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Ναι ρε άπιστε Θωμά κι εσύ. Άμα δεν βρίσκεις τίποτα να πιστέψεις, ε, φτιάξε κάτι δικό σου! Όσο για το πώς, ε, μόνο κάνοντας λάθη. Αλλά πρέπει να είναι τα δικά σου λάθη. ...Έτσι το καταλαβαίνω εγώ...

ΘΡΙΓΓΟΥ: Χάρμα. Πάει κι αυτό. Μπορούμε τώρα να πάμε παρακάτω; (πατάει play)

(ΦΩΝΗ ΕΙΣΗΓΗΤΗ)

«Έρχεται ένας και σου λέει 'Μπορείς να γράψεις'. Κι έρχεται κι ένας άλλος και σου λέει 'Μπορείς να γράψεις.' Ο πρώτος φεύγει και δεν τον ξανασικέφτεσαι ποτέ. Κι ο δεύτερος σου αλλάζει τη ζωή.»

ΑΥΓΟΥΣΤΑ (παρεμβάλλει σχόλιο): Ε, αυτόν τον δεύτερο ψάχνουμε!

(ΦΩΝΗ ΕΙΣΗΓΗΤΗ συνεχίζει): «Η ώρα, η στιγμή, η χημεία ή κάτι άλλο κάνουν τον ένα πολύ επιδραστικό επάνω σου και τον άλλο ...αδιάφορο.»

ΑΥΓΟΥΣΤΑ(πατάει pause): Και καλά να σου είναι αδιάφορος. Άμα όμως σου 'χει πατήσει τον κάλο κατ' επανάληψη, άντε μετά να τον ακούσεις. Άμα έχεις τοντώσει απέναντί του (κάνει μια χειρονομία) άντε μετά να πάρεις μέσα σου αυτά που λέει. Ενώ την Θρίγγου, που μου λέει πάνω κάτω τα ίδια, μπορώ και την ακούω.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Άβυσσος ο ανθρώπινος εγκέφαλος.

ΡΙΤΑ: Όχι, απλά πρέπει να κτιστεί μια βασική εμπιστοσύνη.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ (σαν να γεύεται τις λέξεις): Βα-σι-κή-εμπι-στο-σύ-νη. Σε τι ακριβώς;

Κάποιος πατάει play

ΦΩΝΗ ΕΙΣΗΓΗΤΗ: «Ε, λοιπόν, αυτή την επιδραστικότητα θέλουμε, αυτή την σχέση την μυστική, την σχεδόν μυστηριακή.»

ΘΡΙΓΓΟΥ(πατάει το pause): Α πα πα, το θυμάμαι αυτό το κομμάτι. Που λέει ότι αυτός θα είναι ο μαιευτήρας που θα μας βοηθήσει να φέρουμε τα έργα μας στον κόσμο.

ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Και που αν δεν κάνουμε προσωπική σχέση μαζί του, δεν πρόκειται να πάμε μπροστά.

ΘΡΙΓΓΟΥ: Γάμα τα! (πατάει play)

(ΦΩΝΗ ΕΙΣΗΓΗΤΗ) «...Όσο είναι ανθρωπίνως δυνατόν, δηλαδή, ν' αφουγκραστεί κανείς και να καταλάβει ποια πόρτα ανοίγει την ψυχή του άλλου.»

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ (πατάει pause): Προ-σο-χή-στο-κε-νό.

ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Κι αυτό, δηλαδή, τώρα, σημαίνει ν' αφήνει φιλολογικά υπονοούμενα και να κάνει ερωτικές φιλοφρονήσεις μέχρι τον ουρανό;

ΘΡΙΓΓΟΥ: Ναι, μόνο που αυτά τα λέει 'μέθεξη'!

Παύση

ΡΙΤΑ: Δεν ξέρω γιατί είστε τόσο επικριτικές. Πάντως τον αδικείτε!

ΘΡΙΓΓΟΥ: Μπορεί, Ρίτα, ή μπορεί εσένα απλά να τυχαίνει να είναι ο τύπος σου!

ΡΙΤΑ: Κυρία Θρίγγου!

ΝΤΕΜΗΣ: Αυτό κι αν είναι άδικο. Και άστοχο!

ΘΡΙΓΓΟΥ(σηκώνει τα χέρια ψηλά): Εντάξει, Ντέμη, οπότε, δηλαδή, για να δούμε προκοπή, ας κουμπαριάσουμε μαζί του.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΦΩΝΗ ΕΙΣΗΓΗΤΗ:

(παραλλάσσοντας τα λόγια του Πολώνιου στην Πράξη Α, Σκηνή β, του Άμλετ.)

«Τους φίλους πώχεις, δέσε στην ψυχή σου με κρίκους αδαμαντίνους

Πλην της παλάμης σου την αίσθηση μη φθείρεις

Μ' όποιον η ώρα σύντροφο σου ξεκλωσσήσει

... Σεόλους τ' αυτιά σου δίνε, τη φωνή σε λίγους...»

(Στιγμή. Ρεύεται δυνατά και παρατεταμένα)

ΣΚΗΝΗ 5

Η Θριγγου παρουσιάζει τον μονόλογό της ως προδομένη δραματουργός. Παραφράζει αβέρτα από τον μονόλογο της Μήδειας του Ευριπίδη. Κρατάει σε κάθε χέρι ένα θεατρικό. Ο τόνος ψυχρού, ψυχρότατου θυμού.

ΘΡΙΓΓΟΥ: Είμαι, όπως κι εκείνη, διπλά βάρβαρη.
Έχω έρθει από αλλού, μακριά, έξω από αυτή την πόλη, απ' αυτόν τον οίκο – η καταγωγή μου είναι η πρώτη βαρβαρότητα.
Και ήρθα εδώ στο όνομα μιας συμμαχίας ιερής, γάμο που απόδωσε στον οίκο απογόνους. (δείχνει τα θεατρικά)
Μα αντί για σκέπη, εδώ που ήρθα, αντί για ένωση, να 'μαι, μπροστά σας, ρημαγμένη από το ίδιο εκείνο πράγμα που θα μ' έσωζε, οδηγημένη από τον έρωτα σ' ένα τέρμα τρομαχτικό.
Γιατί ο σκοπός του έρωτα είναι η ένωση με κάθε τρόπο και βαρβαρότητα η οποιαδήποτε πράξη για να την κατορθώσει.

Έτσι, η διπλά βάρβαρη εγώ, τώρα έχω βάλει πλώρη για εκεί όπου κανένας λογικός δεν πλησιάζει.
Έκθετη, άπατρις, με τα παιδιά μου υπό μάλης, (κραδαίνει τα θεατρικά) είμαι το βέλος που στοχεύει το όριο του κόσμου.

(Ακουμπά τρυφερά τα θεατρικά στο πάτωμα).
Υπάρχει ένα σημείο (δείχνει κάτω) που σε κανένα χάρτη δεν θα βρεις, όπου η δόξα και η συντριβή είναι ένα και το αυτό.
Βλέπε και σώπαινε. Δεν το καταλαβαίνεις αν δεν το 'χεις ζήσει.
Μα ούτε κι αν το έχεις ζήσει το χωράει ο νους.
Το να σκίζεσαι στη μέση, κι αιόμα να στέκεσαι.
Γι αυτό το ακατανόητο ήμουνα δρομολογημένη.
Αυτός είναι ο τόπος μου κι εκεί ξαναγυρνά...
Στη γνώση ότι ήταν ανέκαθεν πολύ αργά.

Δόξα και συντριβή, μαζί, μαύρη αγαλλίαση...
Αν δεν μπορείς να προστατέψεις αυτό που αγαπάς, μπορείς τουλάχιστον να το σκοτώσεις...
(χαράζει με τα νύχια ένα κόκκινο X στο μέρος της καρδιάς της)
Αφού είναι αυτά τα έργα να πεθάνουν, ας είναι το δικό μου χέρι που θα τα αφανίσει και άλλου κανενός. (τα ραντίζει με αίμα)
Αφού εγώ τα γέννησα, έχω και το δικαίωμα.

Άχρηστες όλες οι θυσίες μου, άχρηστα γενναία υπήρξα, μάταια άντεξα.
Ο έρωτας που με κινούσε δεν είναι τώρα μαζί μου, άρα ποτέ δεν ήταν!
Μόνο με την βία μπορώ πια να συναντηθώ μαζί του, κι ας είναι ενάντια στα σπλάχνα μου, κι ας είναι αυτή η καταστροφή μου.

(Κλωτσάει και σκορπίζει τις αιματοβαμμένες σελίδες)
Αφού δεν μπορώ να έχω τίποτ' άλλο, θα αρχειστώ στο μίσος.

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ 6

Γύρω από το τραπέζι της απομαγνητοφώνησης, οι ΑΥΓΟΥΣΤΑ, ΘΡΙΓΓΟΥ, ΝΤΕΜΗΣ, ΡΙΤΑ. Μπαίνει ο Αρτεμίσιος και ανακοινώνει τα άσχημα νέα.

ΦΩΝΗ ΕΙΣΗΓΗΤΗ(θριαμβευτικά) : «Καλά, εγώ το ήξερα ότι η Θρίγγου θα σκίσει στην ιερή μανία! Κι άμα με ρωτήσετε αν είμαι προφητικός, θα σας πω ‘Ναι, είμαι.’ Κι αν με ρωτήσετε αν ευλογάω τα γένια μου, θα σας πω, ‘Ναι, τα ευλογάω, διότι είναι η απόλυτη αλήθεια.’

Μπαίνει ο ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ και πατάει το pause.

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ (επίσημα): Υπάρχουν γλώσσες που χρησιμοποιούν την ίδια λέξη για τον «νεκρό» και τον «αγέννητο».

ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Τι;

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Ναι. Υπάρχουν γλώσσες όπου αυτός που δεν έχει γεννηθεί θεωρείται το ίδιο μ’ αυτόν που έχει πεθάνει.

ΡΙΤΑ: Που γίνεται αυτό;

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Στο Κονγκό, στην Αφρική. Η ζωή γι’ αυτούς είναι σαν σικηνή θεάτρου όπου μπαινοβγαίνουν οι ψυχές.

ΘΡΙΓΓΟΥ: Και για τον Σέξπιρ επίσης. Και λοιπόν;

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: «Μέχρι που η άβυσσος να κλείσει απάνω του, και δεν ξανακούγεται πια.»

ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Ο έμπορος της Βενετίας. Καμιά αντίρρηση. Αλλά γιατί μας το λες εμάς αυτό, τώρα;

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Διότι, γι αυτούς, η ζωή είναι το ίδιο μ’ αυτό που κάνουμε εμείς εδώ.

ΡΙΤΑ: Δηλαδή;

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Ένα αληθινό ψέμα.

ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Αρτεμίσιε, προσπαθείς να μας πεις κάτι;

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Ναι.

ΘΡΙΓΓΟΥ: Ωραία. Τι;

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Τηλεφώνημα σήμερα. Από την διεύθυνση.

ΝΤΕΜΗΣ: Πήραν εσένα;

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Ναι. Ο εισηγητής δεν θα ‘ρθει...

ΡΙΤΑ: Έγινε κάτι;

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Δεν πρόκειται να τον ξαναδούμε.

ΡΙΤΑ: Τι; Δεν είναι δυνατόν!

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Πλήρης νευρολογική κατάρρευση.

ΝΤΕΜΗΣ: Δηλαδή;

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Είναι στην ψυχιατρική πτέρυγα σε καταστολή.

ΘΡΙΓΓΟΥ: Σε καταστολή; Γιατί;

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Έκλαιγε ασταμάτητα για 24 ώρες.

ΡΙΤΑ: Χριστός και Παναγία! Μα τι έγινε;

ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Νευρικός κλονισμός λόγω υπερκόπωσης; Αυτοανάφλεξη λόγω χρόνιου στρες; ... Περιμένουν να δουν...

ΝΤΕΜΗΣ: Και στα είπαν αυτά από την διεύθυνση;
ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Ναι, για να σας τα πω.
ΘΡΙΓΓΟΥ: Και γιατί δεν ήρθαν αυτοί να μας τα πουν;
ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Και ότι διακόπτεται το εργαστήριο...
ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Δεν είναι δυνατόν! Δεν μπορούν να βρουν αντικαταστάτη;
ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Το ρώτησα. Δεν το επιτρέπει το συμβόλαιο. Όρος του
εισηγητή.
ΘΡΙΓΓΟΥ: Γαμώ το κέρατό μου το τράγιο, όχι!
ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Και τη δουλειά πέντε μηνών, τι θα την κάνουμε;
ΘΡΙΓΓΟΥ: Θα την βάλουμε στον πάτο μας!
ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Όμως... Υπάρχει μια υποτροφία.
ΝΤΕΜΗΣ: Ε;
ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Για ένα άτομο. Να συνεχίσει αλλού.
ΡΙΤΑ: Που αλλού;
ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Σε άλλη σχολή.
ΘΡΙΓΓΟΥ: Ποιος;
ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Είπαν ότι αφήνουν την απόφαση σε μας. Έχουμε μέχρι το
τέλος του μήνα.
ΘΡΙΓΓΟΥ: Δυο κολο-βδομάδες!?!
ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Τι έκανε λέει;
ΡΙΤΑ: Καλά, δεν μπορώ να το πιστέψω!
ΘΡΙΓΓΟΥ: Ουτ' εγώ! Αλλά πρέπει να βρούμε έναν τρόπο ν' αποφασίσουμε.
ΝΤΕΜΗΣ: Δεν νομίζω ότι η Ρίτα μιλάει γι' αυτό.
ΡΙΤΑ: Αναρωτιέμαι αν είναι και δική μας ευθύνη...
ΘΡΙΓΓΟΥ: Ποιο πράγμα;
ΡΙΤΑ: Αυτό που του συνέβη.
ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Δεν μπορεί να σοβαρολογείς!
ΡΙΤΑ: Αν μπορούσαμε να είχαμε κάνει κάτι.
ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Μα κάναμε! Υπομείναμε τις κορώνες του για πέντε μήνες!
ΡΙΤΑ: Μα είναι τραγικό!
ΝΤΕΜΗΣ: Ας μην βιαστούμε ν' απελπιστούμε.
ΘΡΙΓΓΟΥ: Λοιπόν, το βρήκα! Θα οργανώσουμε μια μέρα αναλογίου...
ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Με αποσπάσματα από τα έργα που έχουμε μέχρι τώρα;
ΘΡΙΓΓΟΥ: Ακριβώς. Και θα γίνει ψηφοφορία για το καλύτερο.
ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Δίκαιο.
ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Θα καλέσουμε και κοινό;
ΘΡΙΓΓΟΥ(κοιτάζει το κοινό): Δεν ξέρω, εσείς τι λέτε;
ΡΙΤΑ: Δεν το χωράει ο νους!
ΝΤΕΜΗΣ: Ρίτα, άκουσέ με! Είμαι σίγουρος πως για κάποιο λόγο γίνεται όλο
αυτό.
ΡΙΤΑ: Κι εγώ θέλω να το πιστεύω, Ντέμη. Αλλά...
ΝΤΕΜΗΣ: Τι;
ΡΙΤΑ: Εγώ, σ' αυτό το αναλόγιο, πραγματικά δεν ξέρω αν θέλω να συμμετέχω.
ΝΤΕΜΗΣ: Δεν χρειάζεται να το αποφασίσεις αυτή τη στιγμή.

ΡΙΤΑ: Εσύ;
ΝΤΕΜΗΣ: Ομολογώ πως είχα ελπίδες γι αυτό που γράφω...
ΡΙΤΑ: Φυσικά, τόσο ευαίσθητο και ιδιαίτερο...
ΝΤΕΜΗΣ: Σ' ευχαριστώ. Όμως, νιώθω, όπως κι εσύ...
ΡΙΤΑ: Δηλαδή;
ΝΤΕΜΗΣ: Ότι πρέπει να είμαστε πρώτα άνθρωποι, κι ύστερα συγγραφείς.
ΘΡΙΓΓΟΥ: Α, εντάξει, θα μας κάνει ανθρώπους το να θάψουμε τη δουλειά πέντε μηνών!
ΝΤΕΜΗΣ(χαμογελώντας):
Η Διχόνοια που βαστάει
Ένα σκήπτρο η δολερή
Καθενός χαμογελάει,
Παρ' το, λέγοντας, και συ.
ΘΡΙΓΓΟΥ: Αυτό, τώρα, τι είναι; Χρησμός;
ΝΤΕΜΗΣ: Διονύσιος Σολωμός.
ΘΡΙΓΓΟΥ: Ωραία, στο Αναλόγιο εσύ μπορείς να πεις τον Εθνικό Ύμνο.
ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Το θέμα είναι αυτό που λέει η Θρίγγου. Ποιος αντέχει να βάλει τόσο κόπο στο συρτάρι;
ΡΙΤΑ: Εγώ την ομάδα ήθελα, τη σχέση με ομότεχνους! Και καθοδήγηση, βέβαια.
ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Έλα όμως που, όπως ήρθαν τα πράγματα, μόνο ένας από εμάς μπορεί να τα έχει όλα αυτά. Κάπου αλλού.
ΡΙΤΑ: ...Να βλέπω τη δημιουργική διαδικασία του καθενός να ξετυλίγεται...
ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Ρίτα, κανείς δεν διαφωνεί, αλλά ο δημιουργός οφείλει να είναι εγωιστής.
ΡΙΤΑ: Και απεχθάνομαι τον ανταγωνισμό.
ΝΤΕΜΗΣ: Εγώ σε καταλαβαίνω απόλυτα.
ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Να συμπεράνουμε ότι ούτε εσύ θα συμμετέχεις.
ΝΤΕΜΗΣ: Ας πούμε ότι επιφυλάσσομαι.
ΘΡΙΓΓΟΥ: Εντάξει, αλλά θα πρέπει ν' αποφασίσετε άμεσα. Εντός της εβδομάδας θα ήταν καλό να ξέρουμε.
ΑΥΓΟΥΣΤΑ: Θα το κάνουμε εδώ, λέτε;
ΘΡΙΓΓΟΥ: Που αλλού; Θα ζητήσουμε από την διεύθυνση να μας παραχωρήσει το θέατρο ένα βράδυ που δεν έχει παράσταση. Κι ας τολμήσουν να αρνηθούν.
ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΣ: Αν θέλεις βοήθεια με τα πρακτικά, μπορώ.
ΡΙΤΑ: Να του στέλναμε στην κλινική ένα μπουκέτο λουλούδια;
Παύση.
ΣΚΟΤΑΔΙ

ΦΩΝΗ ΕΙΣΗΓΗΤΗ (Παραφράζοντας τον Πολώνιο, Άμλετ Α, σκ. Γ):

Α, ξέρω όταν το αίμα βράζει,

πόσο είναι γενναία η ψυχή να δανείζει όρκους στα χείλη.
Ανάλαμπές που δίνουν φως, ζέστην ολίγην,
Σβησμένα στη στιγμή... αυτό που το καθένα τάζει,
μη γελαστείτε πως είναι φλόγες, φίλοι...

ΣΚΗΝΗ 7

ΡΙΤΑ και ΝΤΕΜΗΣ σε λογοτεχνικό τετ-α-τετ με χαρτιά μπροστά τους, μιλούν για τα έργα τους.

ΡΙΤΑ: Δεν έχω πού πάμε από εδώ. Ποιο είναι το επόμενο βήμα...

ΝΤΕΜΗΣ(τρυφερά): Όλο άνθη κι ευωδιές και σιγαλιά είν' ο κήπος

Τ' αηδόνια ταιριαστά του Μάη λένε το σκοπό

Κι εγώ όλο σου μιλώ, γιατί φοβάμαι μήπως,

Σωπαίνοντας στο πω.

ΣΤΙΓΜΗ.

ΡΙΤΑ: Πανέμορφο.

ΝΤΕΜΗΣ: Μιλτιάδης Μαλακάσης. Απ' τους αγαπημένους μου.

ΡΙΤΑ(κάνει χειρονομία): Είναι σαν βέλος, βρίσκει τον στόχο του με την μία.

ΝΤΕΜΗΣ: Το είχαν οι παλιοί αυτό. Σημάδευαν βλέπεις την καρδιά. Πράγμα δύσκολο την σήμερον ημέρα.

ΡΙΤΑ: Γιατί το λες;

ΝΤΕΜΗΣ: Γιατί η καρδιά πια σαστίζει μέσα σ' αυτόν τον κόσμο όπως έχει γίνει σήμερα, Ρίτα. Τρομάζει. Και κρύβεται, σαν μικρό ζουλάπι.

ΡΙΤΑ: Εγώ τότε γιατί νιώθω πως ζω μια αναγέννηση! Αισθάνομαι την καρδιά μου πιο ανοικτή και ορεξάτη από ποτέ.

ΝΤΕΜΗΣ: Μου φαίνεται είναι επειδή έχεις κάνει επαφή.

ΡΙΤΑ: Με τι πράγμα;

ΝΤΕΜΗΣ: Με το μυστήριο...

ΡΙΤΑ: Της θεατρικής γραφής ε;

ΝΤΕΜΗΣ: Του κόσμου, Ρίτα. Γιατί απ' τη στιγμή που αντιληφθείς την μαγεία σε κάτι, μετά αρχίζεις να την εντοπίζεις και αλλού. Είναι σαν ιός. (γελάει)

ΡΙΤΑ: Στ' αλήθεια το πιστεύεις αυτό;

ΝΤΕΜΗΣ: Για σκέψου το. (Αργά κι εμαφτικά) Ή τα πάντα είναι ένα μυστήριο, ή τίποτα.

(ΣΤΙΓΜΗ όπου κοιτάζονται βαθιά)

ΡΙΤΑ: Έβαλες σε λόγια ακριβώς αυτό που νιώθω τον τελευταίο καιρό!

ΝΤΕΜΗΣ: Αφού έτσι είναι. Και το θέατρο τι κάνει; Μεταδίδει αυτόν τον ιό της μαγείας! Και γι' αυτό δεν πτοείται ούτε από πανδημίες, ούτε από πολέμους, ούτε από τίποτα!

ΡΙΤΑ(χτυπάει παλαμάκια): Ποια απομάγευση του κόσμου και σαχλαμάρες! Όσο έχουμε την τέχνη, είμαστε σε καλό δρόμο.

ΝΤΕΜΗΣ: Και όσο πιο δύσκολη γίνεται η ζωή, τόσο πιο απαραίτητο γίνεται το θέατρο. Γιατί μας δίνει κάτι που μπορούμε να το πιστέψουμε!

ΡΙΤΑ(ενθουσιασμένη): Άμα σου πω ότι αυτό είναι το θέμα του έργου μου;

ΝΤΕΜΗΣ: Ναι! Διαβάζω τον μονόλογό σου με μεγάλο ενδιαφέρον! Αν και δεν είμαι σίγουρος που το πάει...

ΡΙΤΑ: Ούτε εγώ. Περιμένω να δω. Μια περιπλάνηση είναι που την βλέπουμε μέσα από μια κουρτίνα βροχής. Ιστορίες των δρόμων.

ΝΤΕΜΗΣ: Ναι, αυτό το κατάλαβα.

ΡΙΤΑ: Το ζήτημα είναι ποιος θα ακολουθήσει.

ΝΤΕΜΗΣ: Εγώ πάντως ακολουθώ. Και το τελευταίο που έστειλες... μου άρεσε πάρα πολύ. Μάλιστα...

ΡΙΤΑ: Τι;

ΝΤΕΜΗΣ: Θα 'θελα να σε ακούσω να το διαβάζεις.

ΡΙΤΑ: Τώρα;

ΝΤΕΜΗΣ: Γιατί όχι;

ΡΙΤΑ: Αμέ, πολύ ευχαρίστως. (βρίσκει το σημείο και διαβάζει)

«Ένα χόμπι, ανέκαθεν, ήταν να συλλέγω δωμάτια ξενοδοχείων. Στα αγαπημένα, εκείνα που άξιζαν να μπουν στη συλλογή, έδινα ονόματα: το Αερόστατο, το Βαγόνι, το Ενυδρείο.

Συλλέγω αποκλειστικά ξενοδοχεία της συμφοράς – καταλύματα του μονού γλόμπου και της ξεφτισμένης μπογιάς. Αυτά, πιο απορροφητικά, κρατάνε καλύτερα μέσα τους τα χνάκια όσων περνάνε.

Φεύγοντας από το πατρικό για να περάσω τη βραδιά σε νοικιασμένα δωμάτια, στην terraincognita της Νίκαιας και του Πειραιά, ψάχνω για τόπους που δεν έχουν ακόμα ανακαλυφθεί. Ή επινοηθεί.

Υπογράφω με ψεύτικο όνομα, ανεβαίνω στο δωμάτιο και κάνω ντους. Βγάζοντας από πάνω μου τη μυρωδιά, τ' όνομά μου, την ιστορία μου, προβάρω μια άλλου τύπου ... κατάλυση.

Σαν, όλα όσα έχω ζήσει μέχρι τώρα, να μην έχουν συμβεί.

Σαν, όντας ανώνυμος να γίνομαι και καινούργιος.

Και σαν, όντας καινούργιος, να μπορώ να ελπίζω σε μια συνάντηση μαζί σου...»

ΠΑΥΣΗ

Ο ΝΤΕΜΗΣ πλησιάζει αδιόρατα την Ρίτας σα να έχει πρόθεση να την φιλήσει. Αντί γι' αυτό, της χαμογελάει.

ΝΤΕΜΗΣ: Δυνατό! Αναπάντεχο.

ΡΙΤΑ: Αναπάντεχο; Γιατί;

ΝΤΕΜΗΣ: Μα που τα βρίσκεις όλα αυτά;

ΡΙΤΑ: Έλα που δεν ξέρεις. Αυτό που γράφω είναι μια δεύτερη ζωή, που δεν έχω ζήσει, και προσπαθώ να την κάνω πιστευτή. Είναι κάτι ...σαν ξόρι...

ΝΤΕΜΗΣ: Γι αυτό και νομίζω ότι πρέπει οπωσδήποτε να συμμετέχεις στο αναλόγιο.

ΡΙΤΑ: Δεν νομίζω πως μπορώ.

ΝΤΕΜΗΣ: Μα γιατί; Εξαιτίας αυτού που συνέβη στον...;

ΡΙΤΑ: Ναι και όχι.

ΝΤΕΜΗΣ: Δηλαδή;

ΡΙΤΑ: Κοίτα, εγώ χρειάζομαι κάπου να απευθύνομαι, για κάποιον να γράφω.

Στο σπίτι, διαβάζω δυνατά αυτά που έχω γράψει και φαντάζομαι ότι είναι αυτός εκεί και με ακούει. Είναι ο ...Ιδανικός μου Ακροατής.

ΝΤΕΜΗΣ: Και τι σ' εμποδίζει να συνεχίσεις να το κάνεις αυτό;

ΡΙΤΑ: Εξάλλου, αισθάνομαι ότι για τα κορίτσια είναι πολύ πιο σημαντικό να συνεχίσουν απ' ό,τι για μένα. Τώρα που ξεινήσα, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, ξέρω ότι θα συνεχίσω να γράφω. Αλλά για εκείνες, δείχνει να είναι θέμα ζωής και θανάτου.

ΝΤΕΜΗΣ: Αυτό να λέγεται.

ΡΙΤΑ: Ειδικά για την Θριγγου, νομίζω.

ΝΤΕΜΗΣ: Και ο Αρτεμίσιος.

ΡΙΤΑ: Καλά, ο Αρτεμίσιος είναι εκτός συναγωνισμού! Πολύ τον πάω.

ΝΤΕΜΗΣ: Ανοίγει το στόμα του και δεν έχεις ιδέα τι θα βγει. Ούτε και τα κείμενά του τα πολυκαταλαβαίνω.

ΡΙΤΑ: Και με το δικό σου;

ΝΤΕΜΗΣ: Τι;

ΡΙΤΑ: Αυτό που έχεις ξεινήσει.

ΝΤΕΜΗΣ(χαμογελώντας): «Μια χάρη, αφέντρα, σου ζητώ κι εκείνη θέλω μόνο

Και μετά κείνη ολόχαρος τη ζήση μου τελειώνω.»

ΡΙΤΑ: Ναι, τον δικό σου Ερωτόκριτο.

ΝΤΕΜΗΣ: Το προχώρησα κάπως αλλά τώρα έχω κολλήσει. Ψάχνω να βρω το πέραςμα για τη συνέχεια. Κοινώς, κοπανάω το κεφάλι μου στον τοίχο.

ΡΙΤΑ: Μόνο έτσι γίνεται, όλοι αυτό δε λένε; Ότι για να κερδίσεις νέο έδαφος, θέλει να περιμένεις...

ΝΤΕΜΗΣ: Ναι, αλλά επειδή είμαι αρκετό καιρό στην αναμονή, δεν ξέρω αν έχω κάτι να δείξω.

ΡΙΤΑ: Δεν έχει σημασία. Σημασία έχει να επιμείνεις.

ΝΤΕΜΗΣ: Δηλαδή, από όσο έχεις διαβάσει, σου φαίνεται ότι πάει στη σωστή κατεύθυνση;

ΡΙΤΑ: Κοίτα, αν εννοείς, αν μ' ενδιαφέρει να διαβάσω παρακάτω, αυτό σίγουρα!

ΝΤΕΜΗΣ (γέρνει το κεφάλι): Παίζει απόψε το φεγγάρι

Μέσα στην κληματαριά,

Που 'ναι να το πιεις, αλήθεια,

Στο ποτήρι,

Κι όχι γιατί παίζει

Στην κληματαριά

Όσο γιατί φέγγει δίπλα

Σ' ένα παραθύρι

ΣΚΟΤΑΔΙ

ΣΚΗΝΗ 8

Μονόλογος του Αρτεμίσσιου κατά της τυραννίας του συναισθήματος

ΑΡΤΕΜΙΣΣΙΟΣ: (μιλάει διεκπεραιωτικά, σα να διαβάζει οδηγίες από εγχειρίδιο)

Λοιπόν, ο μπαμπάς κι η μαμά.

Για ν' αρχίσουμε από κάπου, όχι γι άλλο λόγο.

Μ' έβλεπαν ως αξιαγάπητο.

Κι εγώ πίστευα για μένα το ίδιο.

Χωρίς λόγο.

Μόνο και μόνο επειδή, στην αρχή, αυτό γίνεται.

Καθρεφτιζόμαστε στα μάτια των άλλων.

Και όχι μόνο στην αρχή.

Σε όλες μας τις υποθέσεις, οι άνθρωποι αυτό κάνουμε: κοιτάμε και κοιταζόμαστε.

Με κοιτάζαν, έβλεπαν ένα αξιαγάπητο μωρό.

Έτσι μ' έβλεπα κι εγώ - μέσα από τα μάτια τους.

«Υπάρχω, άρα είμαι αξιαγάπητος.» Αυτό.

Γύρω στα τέσσερα, ο καθρέφτης ράγισε.

«Έχουμε φανταστικά νέα για σένα μικρούλη!», είπαν μια μέρα.

«Ναι, αλήθεια; Τι;», ενθουσιάστηκα εγώ αμέσως.

«Για να δούμε αν μπορείς να μαντέψεις. Τι είναι αύριο;» επανέλαβαν όλο έξαψη.

«Α, τι; Τι;»

«Είναι τα γενέθλιά σου!»

Φυσιικά και κατάλαβα την πληροφορία. Η επέτειος της μέρας που βγήκα απ' την κοιλιά της μαμάς. Και λοιπόν; Χρησίμευε σε κάτι να το ξέρω; Η πληροφορία μου φάνηκε τελείως άδεια από περιεχόμενο. Τι να την κάνω, δεν καταλάβαινα.

Με κοιτούσαν γεμάτοι προσδοκία. Περίμεναν.

Να αποδειχτώ γι' άλλη μια φορά αξιαγάπητος.

Χαμογελούσαν.

Εγώ αργούσα.

Γιατί αργούσα τόσο;

Διότι δεν είχα να τους δώσω αυτό που ζητούσαν.

Διότι παρέπαια κάτω από το βάρος ενός κόσμου που γιρεμιζόταν.

Όχι, αυτό παραείναι υπερβολικό.

Αυτό, είναι η προσπάθεια να μιμηθώ κάτι που πιστεύω ότι θα ένωθε κάποιος άλλος στην θέση μου.

(Ορίστε, κάθε τρεις και λίγο, ακόμα το κάνω.)

Λοιπόν, όχι, κανένας κόσμος δεν γιρεμίστηκε.

Βρέθηκα απλά σ' ένα σταυροδρόμι όπου έπρεπε ν' αποφασίσω ποιόν να πιστέψω. Εμένα ή τους άλλους.

...Κι ούτε ήταν θέμα απόφασης.

Ξαφνικά, στην ηλικία των τεσσάρων, έπεσα με τα μούτρα πάνω στο αόρατο τζάμι που με χώριζε απ' τον μπαμπά και την μαμά.

Και κατάλαβα ότι, όχι, δεν ήμουν αξιαγάπητος.

«Α, τι ωραία!» φέλλισα, χτυπώντας ένα(!) παλαμάκι, για να συμβιβάσω την κατάσταση. Εκείνοι, αρκέστηκαν σ' αυτό το ψίχουλο ενθουσιασμού.

Καταχώρησαν την αντίδραση ως επαρκή.

Όμως ο κύβος είχε ριφθεί.

Δεν ήμουν φτιαγμένος όπως η μαμά κι ο μπαμπάς.

Ήμωνα φτιαγμένος αλλιώς.

Για χρόνια, με κουβαλούσα, προσπαθούσα να με στήσω όρθιο, χωρίς να ξέρω ποιος είμαι.

Οι άλλοι μου έδιναν σταθερά μηνύματα για το ποιος ΔΕΝ ήμουν.

(απαριθμεί με τα δάχτυλα) ΔΕΝ τρελαινόμουν για τα Χριστούγεννα. ΔΕΝ λάτρευα τα χνουδωτά ζώακια. ΔΕΝ μ' ένοιαζε να κερδίσει η ομάδα μας στο ποδόσφαιρο. ΔΕΝ αποζητούσα παρέες με συνομήλικους.

Αν ήταν να *φτιάξουμε* μαζί κάτι, έστω έναν χαρταετό, ή, ακόμα καλύτερα, να επισκευάσουμε μια τοστιέρα, τότε ναι. Τότε μάλιστα.

Μάθαινα την θέση μου στον κόσμο, *κάνοντας* πράγματα μαζί με άλλους. Μέσα από δράσεις, όπως μαθαίνεις έναν ρόλο για το θέατρο. Η αυθεντικότητα στην έκφραση, οι χειρονομίες, ο τόνος της φωνής (δίνει θερμή στη φωνή του) *έχουν τεράστια σημασία*, άμα θες να είσαι «ενδιαφέρων», ορατός! «Αξιαγάπητος».

Ένα συνεχές άγχος.

Μια τυραννία.

Σε συμπαθούν ή όχι;

Να προσποιείσαι συνεχώς ότι σε νοιάζει. Όμως, δεν είμαστε όλοι καλοί ηθοποιοί.

Στο δημοτικό, θυμάμαι, μας έδιναν κάθε χρόνο ένα τεστ.

Έπρεπε να διαλέξουμε ανάμεσα σε διαφορετικές εικόνες. Καμηλοπάρδαλη ή γραφομηχανή; Κινέζικη παγόδα ή αντλία πετρελαίου; Παγόβουνα ή τροχαλία; Εγώ διάλεγα πάντα τις μηχανές.

Αγαπούσα τα πράγματα περισσότερο από τα ζώα, και τους αριθμούς απ' τους ανθρώπους.

Ακολούθησε και η διάγνωση. Αυτισμός υψηλής λειτουργικότητας.

Χαμηλές κοινωνικές δεξιότητες, υψηλή μηχανική ευφυΐα.

ΠΑΥΣΗ.

Δεν μπορείς να τα 'χεις όλα. Κάτι χάνεις, κάτι κερδίζεις.

Δεν είμαι σαν τους πολλούς, είμαι αλλιώς καλωδιωμένος.

Ανήκω σ' αυτούς που σχεδιάζουν προγράμματα υπολογιστών.

Που προωθούν την πληροφορική και τις καινούργιες τεχνολογίες.

Οι μοναχικοί τύποι που περνάνε δέκα και δώδεκα ώρες στη δουλειά και δεν τους λείπουν οι μαζώξεις κι οι κοινωνικότητες.

Κάποιοι, τους θεωρείτε δυστυχημένους.

Όμως, γιατί να είναι ο ορισμός της ευτυχίας βασισμένος στο συναίσθημα;

ΠΑΥΣΗ

Για κάποιους, «αγαπώ» σημαίνει, «φυσικά και θα έκανα ό,τι περνάει από το χέρι μου για να βγάλω κάποιον έξω άμα έπιανε το σπίτι φωτιά.»

ΠΑΥΣΗ

Κάποιους μας κάνει ευτυχημένους η ηθική ικανοποίηση, η αποτελεσματικότητα, η συνέπεια.

Η «ευτυχία» είναι μια μορφή ανακούφισης. Η έλλειψη καταναγκασμού.

Το να μην χρειάζεται να γινόμαστε μίμοι συναισθημάτων, εγγαστρίμυθοι, για να είμαστε πιστευτοί.

ΣΚΟΤΑΔΙ